

Ахъ днесъ умрѣлъ е гениятъ,
Умрѣлъ ви е поета! ¹⁾

Врабци, той съ васъ обичаше
Свободата и пѣйше . . .
Зефиръ, катъ тебъ въздишаше;
Прирдо, ти му лѣйше

Въ душата тезъ съкровица;
Зари! вий въ него грѣхте!
Вий небеса, лѣгловица
На мислитѣ му бѣхте!

Тжжете, днеска гениятъ —
Приятельтъ ще ровать . . .
Шуми лѣсътъ зелениятъ,
Врабцитѣ пустословатъ.

Скрѣбъ никой не показова,
Не млѣва и зефира
И гаче всичко казова:
Безсмъртний не умира!

ХІ.

На край небето чистото
Рой облаци искачатъ,
Надъ бърдото гористото
Сърдито сѣнки влачатъ.

О гости черни, рошави,
О облаци на Мая!
Дѣждъ, вихъръ, градъ ли лошави, —
Що носите, незная . . .

Блѣсна изъ тѣхъ свѣтковица
Стъмнихъ се ужасно:

¹⁾ Викторъ Хюго, умрѣлъ потова врѣме, (май, 1884 год.).